

De precat. Oratio I.

ὁ πατήρ ὑμῶν ἐράνιος δώ-
σῃ πνεῦμα ἅγιον τοῖς αἰτῶ-
σιν αὐτόν;

Τοιούτοις μὲν λόγοις, καὶ
τοιαύταις ἐλπίσιν ἑπι-
προσδύχων παρεκάλεισεν
ἡμᾶς ὁ τῶ ὅλων κύριος. ἡ-
μᾶς δὲ προσήκει τῷ Θεῷ
πρόσμελλος αἰεὶ ζῆν ἐν ὑμ-
νοῖς καὶ προσδύχων, ἀκρι-
βέστερον δὲ τῶ θεῷ λαθρείας
ἐχομένης, ἢ τῶ ἑαυτῶν ψυ-
χῆς. ἔγωγε γὰρ ἡμῶν ὑπάρ-
ξεν ζῆν αἰεὶ πρὸς πᾶσι
ἀνθρώποις ζῶν. ὅστις
γὰρ ἐπρόσδύχεται τῷ Θεῷ,
ἐδὲ θείας ὁμιλίας ἀπο-
λαύειν ἑπιθυμεῖ συνεχῶς,
νεκρὸς ἐστὶ καὶ ἀψυχός,
καὶ ἐμετέχει τῶ φρο-
νεῖν. αὐτὸ γὰρ τῶτο μέ-
γιστον ἀφροσύνης σημεῖον.
τὸ μὴ ἐπίστασθαι τὸ μέγε-
θος τῆς πρῆξις, μηδὲ ἐ-
ρᾶν προσδύχων, μηδὲ θά-
νατον ἡγεῖσθαι ψυχῆς τὸ μὴ
προσκύειν τῷ Θεῷ. ὡσπερ
γὰρ οἶμα τὸ σῶμα τῶτο τὸ

ter vester cœlestis da-
bit spiritum sanctum
petentibus se?

*His verbis, et hac spe
proposita, ad precationem
nos rerum omnium Domi-
nus cohortatur. Nos vero
debet obtemperantes Deo,
in laudibus, ac precib. p-
petuo vivere; ita ut Dei
cultu, quam animis no-
stris arctius teneamur:
ita enim licebit nobis vi-
tam hominib. dignam agere.
Nam quicumque Deum non
precat, assidue, neque di-
vino colloquio frui cupit,
mortuus est, et anima,
sensuque penitus caret.
Illud enim est maxi-
mum stultitiae, ac stu-
poris argumentum, si ho-
noris huius magnitudo
ignoratur, si precatio non
amatur, si non anime
mors esse existimatur,
Deum precando non ve-
nerari. Ut enim corpus*
A 5 hoc